

Zbigniew STRUK

POINT SHOOTING (2)

REALISTYCZNE METODY NAUKI STRZELANIA
POD WPŁYWEM STRESU

Zrozumienie problematyki zagrożeń specyficznych grup zawodowych i ekstremalnych warunków określonych sytuacji, jest podstawą efektywnego szkolenia. Metoda szkolenia strzeleckiego, którą chciałbym przedstawić czytelnikom „Ochroniarza” jest niewiarygodnie prosta i skuteczna. Moim celem nie jest rozpętanie polemiki na temat, która szkoła jest lepsza. Chcę jedynie przedstawić fakty oraz korzyści płynące z tego typu treningu.

Jak już wspominałem w poprzednim artykule (OMZ nr 28) Point Shooting został opracowany i w całości zweryfikowany podczas II wojny światowej przez służby specjalne i oddziały komandosów. Niekwestionowanymi mistrzami tej metody byli nasi Cichociemni, którzy w procesie szkolenia mieli stosunkowo mało czasu, na opanowanie wielu sposobów walki m.in. dywersji, sabotażu, łączności, walki wręcz, strzelania i innych. Celem szkolenia Point Shooting jest umożliwienie przeciętnemu uczestnikowi nabycie umiejętności strzelania i trafienia (!) podczas sytuacji ekstremalnego stresu i zagrożenia.

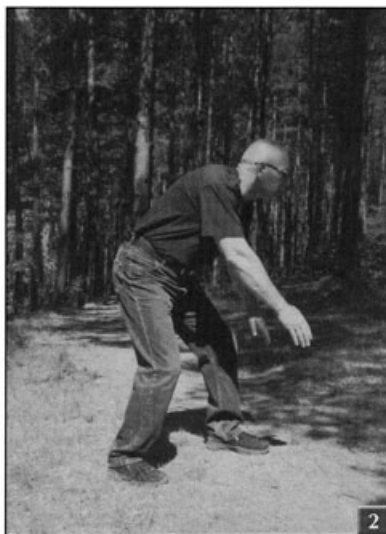
nia. Do ogromnych plusów w/w metody należy: bardzo krótki okres szkolenia pozwalający opanować broń i technikę strzelania oraz niewielka ilość amunicji potrzebna do nauki.

Warunki strzelania:

- Słabe oświetlenie
- Nieużywanie przyrządów celowniczych,
- Stres, zaskakujące, przeraźliwe krzyki ewentualnie strzały,
- Krótki dystans,
- Zmęczenie fizyczne.

Rodzaj tarczy i dystans:

- Tarcza wielkości sylwetki ludzkiej, aby uczestnik szkolenia od począt-

ku był postawiony przed faktem strzelania do ludzkiej postaci,

- Bardzo krótka odległość strzelania. Każdy przeciętny uczestnik szkolenia od początku ma możliwość trafić w cel, co jest oczywiście bodźcem dającym większe poczucie pewności siebie i osiągnięcie lepszych rezultatów w szkoleniu. Równocześnie uczestnik szkolenia zapoznany jest z realistycznym dystansem konfrontacji.

Strzelanie jedną ręką

Odległość w metrach i ilość amunicji:

- 2,5 m – 1 sztuka
- 3,0 m – 1 sztuka
- 4,0 m – 1 sztuka
- 5,0 m – 1 sztuka
- 6,0 m – 2 sztuki
- 7,0 m – 2 sztuki
- 8,0 m – 2 sztuki

Chwył oburącz:

- 5,0 m – 1 sztuka
- 6,0 m – 2 sztuki
- 7,0 m – 2 sztuki
- 8,0 m – 2 sztuki

Do podstawowych umiejętności, które należy bezwzględnie opanować, Point Shooting zalicza się:

- Postawa stojąc prosto naprzeciw niebezpieczeństwa z otwartymi oczami.
- Podniesienie broni na wysokość oczu i mocny, instynktowny nacisk na język spustowy bez użycia przyrządów celowniczych.
- Mocny, pewny chwyt za rękojeść pistoletu
- Strzelanie z reguły z pozycji tzw. agresywnego pochylenia.

Wydawałoby się, że nie ma w tym nic specjalnego, lecz bystry umysł zauważy, że Point Shooting zaczyna się tam, gdzie inne systemy kończą lub w ogóle nie biorą pod uwagę takich założeń. Oto kilka pytań na które musisz udzielić szczerzej odpowiedzi. Każde „ściemnianie” będzie jedynie oszukiwaniem samego siebie.

- Jak zareagujesz na zaskakujący strzał (krzyk)?
 - Jak zareaguje twój przeciwnik jeśli do niego strzelisz?
 - Sposób przemieszczania się pod ostrzałem?
- a) jaka pozycja i dlaczego?

Podczas sytuacji ekstremalnego stresu reakcje są instynktowne (automatyczne). Angażowane są jedynie

„dwie” jednostki motoryczne. Blokowane są całkowicie ruchy (technika), do których wykonania konieczna jest dokładna i precyzyjna koordynacja.

Instynktowne reakcje ciała w czasie zagrożenia podyktowane zaskakującym strzałem:

- ♦ Skulenie się (Instynktowne podniesienie barków i pochylenie głowy oraz tułowia, aby stać się mniejszym celem,
- ♦ Automatyczny obrót w stronę odgłosu (niebezpieczeństwa) aby zobaczyć co się stało (Kurczowe, sztywne reakcje można zobaczyć na zdjęciach 1 i 2).

W następnym odcinku przedstawię kolejne fazy nauczania Point Shooting. Wszystkie osoby zainteresowane praktyczną nauką ww. metody strzelania informuję, że każdy instruktor II stopnia International Police Defensive Tactics Association posiada właściwe uprawnienia i umiejętności do szkolenia w tym zakresie. Na koniec jak zwykle ciekawostka.

TEST WESTMORELANDA

Test został przeprowadzony po 1989 roku, mając na celu porównanie

pozycji strzeleckich Weavera i Isoscelesa oraz ich funkcjonalności w walce – sytuacjach ekstremalnych i pod wpływem stresu.

Większość uczestników testu podała używanie pozycji Weavera jako trenowanej przez siebie postawy strzeleckiej.

Test został skoncentrowany w 83 różnych strzelaniach sytuacyjnych.

Natura sytuacji (scenariusz) mieszany: zarówno zaskakujące, spontaniczne, jak i stosunkowo spokojne.

Rezultat testu:

Sytuacje spontaniczne/zaskakujące w odległości poniżej 3 metrów

- ♦ 96,7% pozycja Isoscelesa – 29 ćw. sytuacyjnych
- ♦ 3,3% pozycja Weavera – 11 ćw. sytuacyjnych
- ♦ 61,1% jednoręczna pozycja Isoscelesa – 18 ćw. sytuacyjnych
- ♦ 23,1% nie zareagowała – 9 sytuacji

Sytuacje niespontaniczne z natury/podniesiony stan gotowości

- ♦ odległość poniżej 3 metrów 74,1% pozycja Isoscelesa – 20 sytuacji

- ♦ 25,9% pozycja Weavera – 7 sytuacji

Sytuacje zaskakujące w odległości powyżej 3 metrów

- ♦ 92,6% pozycja Isoscelesa – 25 sytuacji
- ♦ 7,4% pozycja Weavera – 2 sytuacji
- ♦ 14,8% jednoręczna pozycja Isoscelesa – 4 sytuacji

Sytuacje niespontaniczne z natury/podniesiony stan gotowości

- ♦ odległość powyżej 3 metrów
- ♦ 60,0% pozycja Isoscelesa – 5 sytuacji
- ♦ 40,0% pozycja Weavera – 3 sytuacji

Posumowanie

Podczas tego testu przyjęto:

- ♦ 56,1% pozycję Isoscelesa – 55 sytuacji
- ♦ 12,2% jednoręczną pozycję Isoscelesa – 12 sytuacji
- ♦ 22,5% pozycję Weavera – 22 sytuacji
- ♦ 9,2% nie zareagowało – 9 sytuacji